

A. Cramer
tekeningen van Karel Hoekendijk

DE HITTE IN NEW-YORK

Het is ondragelijk heet in New-York.
102 graden in de schaduw.

We zuchten en zweten ons door de dag heen en het enigste gevoel van verlichting komt in de avond, wanneer we in het park zitten en in de courant lezen dat deze hitte een record is voor alle tijden. Het is dus nog nooit zo warm geweest. Het is dus volkomen begrijpelijk dat we ons de hele dag radeloos hebben gevoeld. De couranten tonen een grote mensenkennis. De Times wijdt twee kolommen vol aan de warmte en deze litteratuur is het enige wat de mensen uit hun apathie kan opwekken.

Een hittegolf over een stad als New-York! In het grote bassin middenin de business-

sectie van New-York plassen en juichen de kleine New-Yorkse schooiertjes in ouwe badpakken en versleten broekjes en het gewichtige Wallstreet, dat over de millioenen van de wereld beschikt, laat het glimlachend toe. In alle parken van de stad hebben de kinderen de bassins in beslag genomen. De Mayor van New-York heeft alle verordeningen dienaangaande opgeheven. En in de nauwe straten in de downtownsectie ziet men ze juichend en dansend een douche nemen onder de enorme waterstraal, waarmee de stadsreiniging de straten komt schoon spuiten.

Dat zijn de kinderen.

De mensen, die gebonden zijn aan allerlei plichten en verantwoordingen, slepen zich krachteloos door de brandend hete straten en zitten half versuft in de verstikkende atmosfeer van de hoge kantoorgebouwen, het leven tot niet veel meer teruggebracht dan een worsteling om door de dag heen te komen. De warmte wordt tot een obsessie, het voelt als een tastbaar iets, je wilt je er van losmaken, het van je afschudden, je er bovenuit werken, maar het is onmogelijk, er is niet aan te ontkomen. Iedereen praat en denkt over de warmte en wat op het ogenblik de grootste waarde lijkt te hebben in 's mensen bestaan is wat ieder voor zichzelf heeft uitgedacht om verlichting te vinden.

Warmte brengt de mensen dichter tot elkaar. In de hevige kou van deze winter kroop iedereen rillend in zichzelf weg en sloot zich op in zijn kamer. De warmte opent de mensen. Als je haastig even een

339 H

ijsdrank neemt aan de soda-fountain op de hoek zitten er links en rechts van je zwetende en vegende mensen, die zich moeten uiten.

„Ontzettend, die hitte!”

„Ja, het is ontzettend. Bij ons op het kantoor was het vanmorgen 110 graden. Het is niet uit te houden. Er is toestemming gegeven dat de mannen in hun overhemd mogen zitten.”

„Bij ons....”

Iedereen stelt belang in verhalen over de warmte.

„Het is 102 graden,” vertelt iemand, „opgenomen in de schaduw op een van de hoogste gebouwen, waar het dus het koelste is. In „Central Park” in de zon wees de thermometer vanmorgen 145. Van verscheidene mensen is de thermometer gebroken, als ze hem in de zon hingen.”

En vreemde dingen gebeuren er in de hitte. In de Italiaanse straat, waar we onze groenten kopen aan de stalletjes langs het trottoir, stapt plotseling een vrouw naar buiten en begint hard te gillen. Een paar mensen komen om haar heen staan, schudden haar, vragen wat er is, maar ze blijft

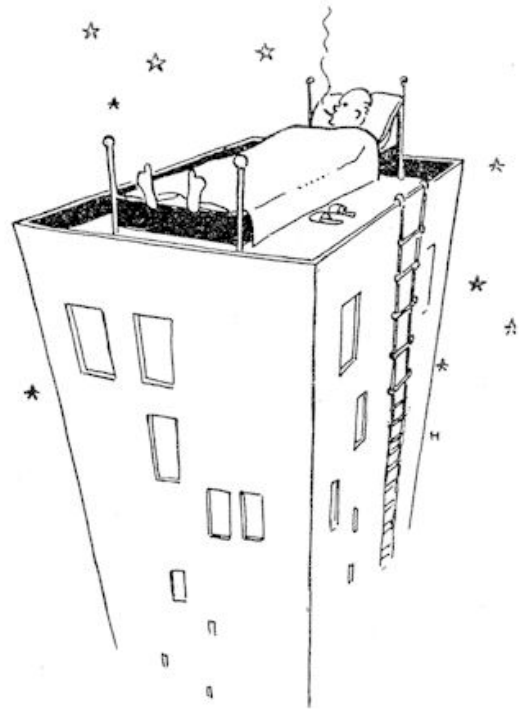
doorgillen. Tot de politie er aan te pas komt.

„Wat is er aan de hand? Waarom gil je zo?”

„Ik kan het niet meer uithouden. Ik heb het zo warm. Ik moet er iets aan doen.”

„Maar denk je dat het je helpt, als je hier de hele straat bij elkaar staat te schreeuwen?”

„Of het me helpt? Wat gaat het jou aan of het me helpt. Ik kan net zo hard schreeuwen als ik wil...” Ze begint zich te luchten in een vloed van woorden, half Engels, half

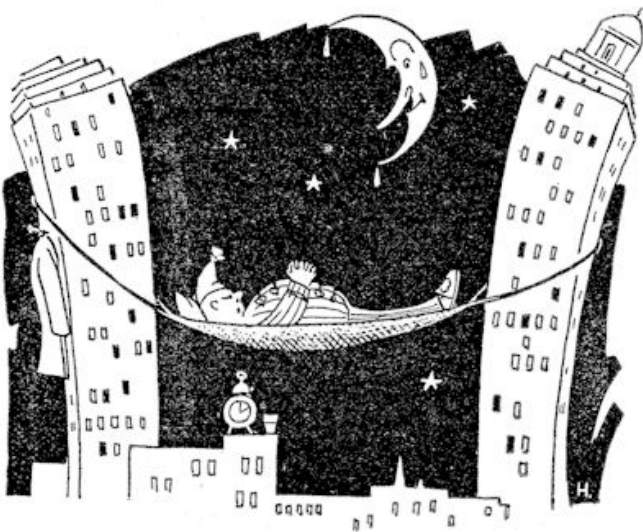
Italiaans, de meest onredelijke verwensingen tegen de politie en de mensen, die zich met alles bemoeien.

Na een paar minuten houdt ze op. Het is duidelijk. Het heeft haar geholpen. Ze veegt het zweet van haar gezicht met een grote zakdoek en gaat in huis terug. De politie haalt zijn schouders op en gaat door.

En dat is wat de politie ten opzichte van alle mogelijke overtredingen doet in deze dagen.

Op de stoep van een van de regeringsgebouwen zag ik een paar kantoorjongens eieren bakken bij wijze van proefneming. Het nieuwe van deze curiositeit scheen er al af te zijn, want niemand had er veel belangstelling voor.

De avonden zijn niet veel koeler. We lezen in de courant, dat duizenden en duizenden 340

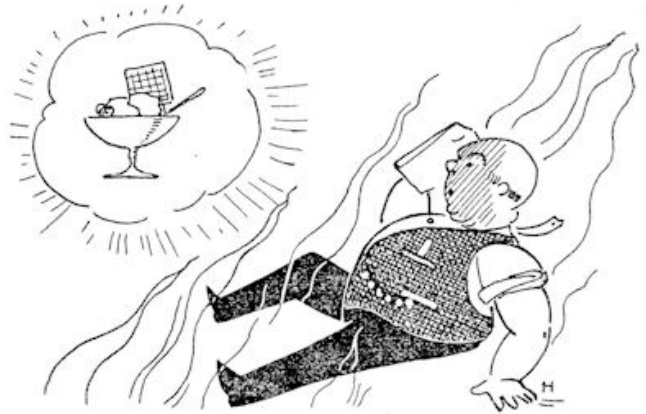

naar de verschillende „beaches“ trekken en daar de nacht doorbrengen en de parken zijn stampvol. Het deftige „Central Park“ is veranderd in een soort nachtasyl. Op alle banken en grasvelden en langs de paden liggen de mensen. Het is hier zelfs midden in de nacht nog ondragelijk warm, maar ze komen naar de parken, omdat het in de huizen en nauwe straten onhoudbaar is en ze moeten ontvluchten aan de verstikkende atmosfeer van kleine slecht geventileerde kamers en huilende, halfzieke kinderen. Men ziet hele families met kinderen en huisdieren geïnstalleerd voor de nacht in de meest vreemde costumes. Niemand stoort zich meer aan enige verordening en de politie is te menselijk om hen er aan te herinneren.

En ik zelf, benijdenswaardige koele lezer, heb mijn schrijfmachine naar het dak genomen en schrijf over het uitgeputte New-York, terwijl ik het om mij heen zie liggen.

Als het donker wordt beginnen de daken zich te bevolken. Gestalten reizen op uit trapgaten en dakvensters en installeren zich voor de nacht. Sommigen spreiden alleen een deken of laken uit en leggen zich daarop neer, maar niet iedereen heeft een vagebondennatuur. Ik zie mensen, die met veel moeite een matras door een nauwe opening wringen, beddegoed aandraagen en keurig hun bed opmaken tussen de schoorstenen.

En niet alleen op de daken, maar ook op de brandgangen brengen de mensen de nacht door. Het is streng verboden om ook maar iets op de brandgang te zetten, dat een verhindering kan zijn voor een vrije doortocht, maar de drang naar frisse lucht is sterker dan het gevoel voor veiligheid en als het donkerder wordt, zie ik matrassen

door de ramen op de brandgang schuiven, een gestalte klimt naar buiten en legt zich neer. Wie daar slaapt, moet stalen zenuwen hebben, behalve de angst voor de boete, is deze slaappleaats ten slotte niet meer dan een paar ijzeren stangen waarop men boven de straat hangt. Maar het is er misschien een paar graden koeler dan in de kamer en dat is op het ogenblik van het grootste belang.

En zo rust New-York, het slaapt niet. De thermometer op het dak wijst nog 85 graden. En voor de meesten is het onmogelijk ook maar enige slaap te vinden in deze drukkende atmosfeer. Maar vroeg in de morgen komen de ochtendbladen uit en voorspellen regen en koeler in de namiddag. O! gezegende couranten. Ofschoon het nog geen graad koeler is dan de dag tevoren gaat iedereen met een gevoel van herleving de nieuwe snikhete dag beginnen.

